

Тема номера: Міста, де ми ЖИВЕМО

РЕДАКЦІЯ VERBUM

27 ЛЮТОГО 2019

Шановні читачі! Часто кажуть, що Київ – це не Україна, звертаючи в такий спосіб увагу на те, що життя у великих містах значно відрізняється від життя в провінції. У цих велетенських скупченнях людей панують власні правила. І попри всі цивілізаційні здобутки, їм властиві, міста часто здаються бездушними – чи й нелюдськими. А проте понад дві третини українців мешкає в містах. Тож у цьому випуску «Вербуму» ми хочемо придивитися до міського простору, у якому живемо.

Фото: Giuseppe Milo

У першому тексті Максим Карповець аналізує те, як ми обживаємо простір міст – навіть розрослих до нелюдських вимірів і непривітних до своїх мешканців. Ті, хто живе в містах, у кожному разі залишають у них особистий слід. «Містяни, рухаючись улюбленими маршрутами, немов освоюють ворожий простір міста, роблять його домашнім і своїм». Замість боротьби з простором вони обирають співпрацю, а замість відчуження – створення нових сенсів.

Французький культурний антрополог Марсель Енафф розповідає про те, як виникали міста. Надзвичайне значення для їхнього розвитку мало осмислення річки не тільки як джерела для зволоження полів, а й – і передовсім – як знаряддя контакту зі світом. Піднесенню міст сприяла не сама наявність води, а існування водного шляху – тобто води, яка тече в певний бік. Розвиток торгівлі й зустріч культур стали можливі завдяки річкам.

Однак є місто, яке було засноване не над річкою, а все-таки відіграло велетенську цивілізаційну роль: Єрусалим. Про його історію, описану в Біблії, розповідає отець Лукаш Попко OP. Він говорить про подвійність Єрусалима, яка простягається від буквального,

повсякденного рівня до символічного: «Це місто – випадковий результат людських амбіцій і плід Божого плану, воно відкинута й обране, убивче й життєдайне. Читання про Єрусалим у Єрусалимі буває кумедне, болісне чи зворушливе, як спізнання того, що не тільки я читаю Писання, а й воно читає мене».

На завершення номера пропонуємо рецензію на фільм «Париже, я люблю тебе». Юлія Карпицька пише про цікавий мистецький проект, який у 18 короткометражних етюдах намагається описати одне місто – Париж. Кожна з невеличких замальовок – це історія любові, що розгортається в місті, та справжньою зіркою їх усіх залишається Париж – не просто тло, а повноцінний учасник розповідей, який іноді навіть затьмарює сюжетну лінію.